

ՖԻ 60 ԺԱՐԱՄ

ԱՅԳԱՅԻՆ

Ինքնակրթութիւնը, կէօրէ ճիւղ մը իր թէ-
սի կրկնու Գեր. Տեղապահ արքայազան
վէ Գեր. Թագաւոր արքայազան վէ Երու-
սաղէմ վէ քրիստոս. Խորեն վարդա-
պետ, վէ արծ. Ժողովարդ Տէր Հայր
վէ Յրէնքեան Արքայազամ Էֆէնտի,
ստորագրամ հաղթելով իրեն, Խորենի
յէ նազըրը հաղթելով իրեն կեանքէ,
քէմալի հիւրմէթէ գապուլ օլունմուշ-
լար, վէ Երուսաղէմէ հաղթուգու-
մուզ հաղթանքաւ զուհուրաւ կէլմէքտէ
օլուն թէսալուի վէ հաղթուգու իրենտէ
սօլունը իֆտաէյի հալ վէ թէնէքքի
իլլէմէթէրինտէ, մէնուրն օլունմազ-
սուրէթտէ ճէվապուր արքայազամ, վէ
հաղթութիւն, Պապը արք. Թագաւորնաւ.
միւթէսարըք հաղթելով իրեն, օլապա-
պէ, տէօրաւննիւ տէֆա օլապապ,
պիր Թէնէկրաֆ տաւա չէքիմէսինէ
էմր օլունմուշուրն կէօրմի շէր տիր.
Տէվէթիմիտէ, իսլահաթ միւհ
Թագ հէնուզ չօք չէյլէր պուլունմու-
շուր կիպի, չօք չէյլէրնէ իճրաք կէօ-
րիւմէքտէ իսէտէ, պուլ խուսուսաւ
տալի պիւլիւք պիր իսլահաթ միւհ
Թագաւոր չէտիւ վար իտուկի, հէր
կիւն անշարմազտաւ արք, չէյլէրի,
չօք տէֆա, չօք խուսուսաւ, չօք տ-
աւար չօք երէր իչին, կէրիւ էմրի
արիւր արք կէօնտէրմէքտէ տիրէր,
հալապու քի չօք տէֆաւ իճրաքաւ
հիմէթ վէ արքապա օլունմաքըր,
մա թէնէսիւթ կէօրիւմէքտէ վէ ին-
տիւմէքտէ տիր:

Պունմ իքի տիրու մանէա վիրիւ-
պիլիւր, արքի իքիսի տալի արքիւն վէ
նիքաւմէ խորիճիւտէ օլունմուշուրն
կիւն ինտիւպիլիւր, եանի տիմէք իս-
թէրիք քի, եա պաքը մէմուրին տէվ-
լէթ Պապը արքիւ իֆտաթտա գուսուր
իֆմէթիկէ ճիւղաթ իֆմէքտէ, վէ
եաթաւ պիր եօլ իլէ իղֆալ իլէ քէն-
տի մէրաւմէր իճրա իլլէյէպիւմէքտէ
տիր, վէ եաթաւ եաղըրն վէ վէրիլն
էմր արիւրն Թագըր Էհալտէն մէս-
թուրէ պուլունմազտաւ արք:

Պիզ պուլ խուսուսուրն իքիսի հաղ-
թանաւ տալի իտաւաւ եւ քէքեւր իտէ-
մէյիզ, ֆագաթ պաշաք տիրու թէ-
մէվիւ տալի իտէմէթիկիլիւտէն, հէր
պիլլէմէթէն մատաէ հաղթանաւ տ-
աւթաւն պուլունմաւ Էնվալի չիւրհէ-
լէրէ քահիպ օլապալըղա մէնպուր օ-
լունմալ:

Էկէր պուլունմալըն հիչ պիրի տէյիլ
իսէ, աշիքեւր անշարմազ քի իլլէ-
րին իճրաթը կիտիլինտէ եա էք-
սիքիւք վէ քէքաւ ֆագալ պուլուն-
տուրընտէն, տէտիլիմիլ կիպի պիւ-
յիւք իսլահաթաւ լիւղիւմ կէօրիւն.
մէքտէ տիր:

Եօգաւ, նէ տիմէք տիր, Երուսա-
ղէմ մէնէյէսի կիպի, էօյլէ հաղթը
ստորիսիմիլ մէյաւանտա օլուն, վէ բա-
տիլազար ֆէրմաւնլար լիւտ, վէ հէօճ.
ճէթի չէրիլէր իլէ մուսաթաւազ պու-
լունմաւ մատալէր հաղթանաւ իչ
տէօրի տէֆա, վէ ճիւղի պիր վա-
գըթ գաթիլնաւ, վէ հէմտէ պա թէ-
լէկրաֆ օլունմալ, եանի իչին իչինտէ
Էհէմիլլէթ պուլունմալըն տէրքեւր
պուլունմալըն Թագաւորաւ, պիր միւ-
թէսարըք էմր տիրէր կիթսինտէ,
սէրիտն իճրաք կէօրիւմէքտէ, Էկէր
պիլլէր պիլլէրիմիլ հաղթը պիր էօր
վէ սէպալ եօք իսէ, պիլլէր հաղթը-
մէքտէ քիտաւ, Պապը արքիւն տ-
գաթիլլէն Թագաւորնաւ ճաղընտէն, Էլ-
պէթիլ պուլ նօքթաւ նազըրը արք:

Գաթը աղիմէ պուլունմալըն:
Խաթըրմէք կէլէն, վէ չօք տէֆա
մէնէյէսիմիլ օլուն պիր սահիլիլի տա-
լի, չու սըրաւա ունուլմաւեղ իք-
լար ու պէտէն իլլէմէկէ քի, եաղըրն
է իրի արիլէրտէ գալիլէն էօյլէ պիր
Թագիք վէ իսան գուլլալմազտա
արք քի, գապուլ իտէն մէմուրլար,
չօք տէֆա իճրա իֆմէմէկէ սէլազի-
յէթ նօքթալար պուլունմալլէքտէտիր-
լէր, վէ հիչ չիւրհէմիլ եօք տուր քի,
պուլ Թագիք տէ Պապը Ալի պիլլէրէք
իթթիլլազ իլլէմիլ օլունմալ արք, չիւն-
քի, Էհալտէքտէ հալիլ չօք օլունպ, վէ
ճէհալէթիլ իլք ալէմէթիլ իսէ գաթ-
մալ, վէ հաղթը գաթաւմալ իչին
եաթաւ սէյլլէմէք վէ տաւա արքաթ.
մազ օլունմալըն ճիւղէթ, չօք տէֆա
Պապը Ալիտէն էմրի արիլէր Թագաւոր ի-
տէլէր, եաթալար սէյլլէրէքտէ, վէ
հիլլէ վէ տէսիւթէր իրիլլէքտէ պիլլէ-
յէրէք, վէ հալլէր սօնուրնաւ արիւրն-
մէյէրէք, պիր Թագիք, հէր նաթը
օլուն իսէ օլուն, պիր էմրի արք Թագ-
սիլի իլէ, քէնտի հաղթըր մէրաւա-
րըն իճրաք չալլէրմալ, վէ չօք
տէֆաւա մալաֆթալ օլունմալ օլ-
ունմալընտէն, Թագաւորիլլէր, Պապը
արք տալի, պուլ Թագիլ իլէ, եանի
Թէքիլլէ Էհալտէթ իթմէյիպ, հէր էմ-
րիտէ, մէմուրիլլէր Թէքիլլէր Թագ-
ալք վէ իլլէր մալսուսալ արք գա-
թալար պըրալմալըն արք:

Վագաւ, պուլ Թագիլ հաղթըր
վէ չօք մուհաւէնտէ վէ մէնթաթթ
տալի տէրքեւր արք, արքիլ նիլէ
մալալարըր տալի ինքեւր օլունմա-
լաւալընտէն, եանի գուրուլար եա-
նընաւ եալլար տա եանմալաւալ պու-
լունմալընտէն, պուլ մալալարըն
տալի էօնիլ արքաւընտէն հիմէթ
պուլունմալըն Թագաւորաւ, Էհալտէ
պիլլէրէք գաթալար, վէ պիլլէր մէն-
թաթ հաթըր օլունմալընտէն, չէյլէ քի
նիլլէրին, նիլէ հաղթըր խուսուսալար-
տա, պալ երտէ արքաւ վէ ելլար-
ճա վագըթ զայալ իթմէքթիլքտէն, վէ
գուրաթիլ օլունմալ վէ օլունմալըր
հալաւ նիլէ բարալար սարթ իլլէմէք-
թիլքտէն, վէ էնվալի սայիլ գաթըր վէ
ֆէնալըրարտաւ ալաւ գըլընտէ-
ղընտա, վէ պուլունմաւ միլլէրիլլէ
պիր իսլահաթալ աղիմէ ալալընտէ
տա չիւրհէ եօք տուր:

ԲԱՆԱՍԻՆԱՆ

Մի քուրի Գիւրի իրիլլէրն կիւն
1857 թ. իսլ. Ալլախաւ կուրաւ
արու արձանի ունիլներ շատ անգամ իւր-
եա՛ց հոլանւոյ տալի հրապարակ վէ մի
լարիլ, բարձրահասակ պատանակի գու-
նատ դէմքով և կրակոտ աչքերով: Նա,
ամբողջ ժամերով պառկած կանաչ խոտերի
վերա, իւր մտքի սրբազան յափտակու-
թեան մէջ, զմայլում էր կամ վաղորդեան
արշալուստի, կամ երեկոյեան վերջալուստի
և կամ աչքեր ձգած վանայ ծովակի մա-
նիլալազոյն-կապուտակի վերա, հիանում
էր հայրենիքի շքեղ տեսարաններով:

Արեւ մայր էր մտնում, գիշերը պատում
էր: Խորճիլներ ճրագները վառվում է-
ին: Պտտանին խորին մոռացութեան մէջ
տակաւին այնտեղ էր գտնվում: Կարծես
թէ ունիլները խորհրդական ստափիւնը,
գետիւրի հեղիլ չլուծելը կախարդած լինէ-
ին նորաւ:

Գա Միլտիլ իրիլլէրն էր, որ այդ նը-
ուրական առանձնութեան մէջ գրում էր
իւր երգերը:

Լիւմ, կոտուց, Աղթամար և այլ անա-
պաններ չը կարողացան իւրեանց վաղա-
կի մէջ զսպել աշխոյժ ստատանի և ոչ նո-
ցա մէջ կեդրոնացած գիտութիւնը-Նարե-
կի և Ալլախաւըրն ընթերցանութիւնը-
կարողացան գրաւել նորա սիրտը: Նա իւր

ուսումնասիրութեան ցանկութիւնը լրա-
ցնելու համար դիմեց դէպի Կ. Պոլիս, որ
այն ժամանակ վանի Աթէնքն էր համար-
վում:

Նորա չբաւարութիւնը թոյլ չը տուեց ա-
ւարտել որ և ինչ բարձր ուսումնասիրում,
որովհետեւ նա ստիպուած էր մի և նոյն ժա-
մանակ իւր օրական հացի համար մտածել:
Բայց իբրեւ ինքնուս մարդ, իւր եռանդոտ
աշխատասիրութեամբ իրիլլէրն, Կ. Պոլ-
սում մի քանի տարուայ մէջ, կարողացաւ
այնքան զարգացնել իւր միտքը և գիտու-
թիւնը, որ ընդունվեցաւ որպէս դասաւոր
մի քանի դպրոցներում և զանազան ախ-
րայներէ տներում, որոց մէջ նորա խնա-
մակալ համարուէ Ալլախաւն Յովհան-
նէս Էֆէնտիլ:

Իսկ այդ գործունէութիւնը երկար չը
կարողացաւ կապել եռանդոտ երիտասար-
դի սիրտը Կ. Պոլիս հետ: Նորա վաղուց
տանջւում էր մի նպատակ, որուն մանկու-
թիւնից նուիրած էր իւր անձը: Դա էր
հայրենասիրութեան զգացմունքը:

Իրիլլէրն վերադառնալով Վան, գտաւ
իւր հայրը վախճանած, բայց աւագ եղբոր
Մարտիկի թախանձանք, ամուսնացաւ
Սիւկեան օրիորդի հետ, որից ունեցաւ
մի աղջիկ:

Արդէն գերդաստանի հայր էր նա, երբ
իւր երկու ընկերներէ հետ գնաց ճանա-
պարհորդել Արարատը Շիրակայ նահանգը
և Գողթանի գաւառը, տեսաւ Անի և
Հայաստանի նշանաւոր յիշատակարաննե-
րը: Այդ ճանապարհորդութեան պտուղն
էր նորա «Հրաւիրակ Արարատեան» գե-
ղեկի բանաստեղծութիւնը: Իւր այդ եր-
կասիրութեան մէջ իրիլլէրն թախում է
սրտի բոլոր կրակոտ բոցերը, որք վառուէ
էին նորա մէջ հայրենասիրական զգա-
մունքից: Նա իւր աշակերտներէ ձեռքից
բռնած պատեցնում է Հայաստանը, ցոյց
է տալիս նորա աւերակները, այցելու-
թիւն է գործում Տրդատայ, Գրիգորի,
Մեսրոպի, Խորենացու, Եղիշէի շիրմա-
րին, և նոցա գերեզմաններից կոչում է
այդ անմահների ուրախականները և նորանց
պատմել է տալիս Հայաստանի թշուառու-
թիւնը:

«Հրաւիրակ Արարատեան» միակ բա-
նաստեղծութիւնն է մեր գրականութեան
մէջ, որտեղ այնպէս գրաւիչ և աղբու-
կերպով խորվում են այն բոլոր ցաւալի
զգացմունքները, որք դարձնում են մար-
դու մէջ իւր հայրենիքի աւերակների նա-
խելու ժամանակ:

Իւր այդ աշխատասիրութիւնը իւրյն ըն-
ծայելու համար իրիլլէրն կրկին Կ. Պոլիս
գնաց, ուր 1850 թ. իսլ. տալարից Ալ-
լախաւնի ծախսով: Նոյն միջոցին նա ըս-
տացաւ իւրեան բարերար և Պալեան կա-
րպետ ամիրային, որոյ օգնութեամբ ճա-
նապարհորդեց Պալեստինը, տեսաւ Ս. Ե-
րուսաղէմը: Այդ ուղևորութեան արդիւն-
քն եղաւ նորա «Հրաւիրակ Ալեստաց
երկրի» բանաստեղծական գործը, որոյ
մէջ հեղինակը երգում է բիբլական աշ-
խարհը: Մեսրափի կեանքը և նորա տնօր-
նութեան սրբատեղիքը:

Այդ գիրքը ներշնչուած է կրօնական
սրբազան ոգևորութեան բոլոր սքանչե-
լիքներով:

Այդ աշխատութիւնը տալարեցաւ 1851
թ. իսլ. երեւի նոյն իսկ Պալեան ամիրայի
ծախսով:

Իրիլլէրն այդ երկու բանաստեղծու-
թիւնները բաւական էին նորա անունը
հռչակելու և նորա գործունէութեանը մի
նոր ասպարէզ բաց անելու համար: Այն
ժամանակից ճատեան Յովհաննէս ամիրա-
յի օգնութեամբ իրիլլէրն գնում է Կիլի-
կիայ, Սոյս վանքի մէջ ուսումնասիրան բաց
անելու նպատակով, այն կողմերում լու-
սաւորութիւն տարածելու համար: Բայց
հանգուցեալ Կիլիկիոյ կաթողիկոսի յա-
րաբերութիւնները չուտով անտանալի են
դառնում, նորա գործը չէ յաջողւում,
նա վերադառնում է Կիլիկի Կ. Պոլիս, նը-
շանակվում է ուսուցիչ Խաչ-Գիւղի օրիոր-
դաց վարժարանին: Նոյն միջոցին հրատա-
րակում է մի տետրակ պապի աշխարհա-
յին իրաւամտութեան դէմ:

1852 թ. իսլ. իրիլլէրն վերադառնում է
Վան, նա արդէն ազատուած էր ընտա-
նական կապերից, որովհետեւ իւր կինը և

աղջիկը վախճանված էին: Նա ձեռք է
գարկում Վանի մէջ օրիորդաց և տղայոց
ուսումնասիրաններ բաց անելու, բայց իւր-
եան հակառակորդ է գտնում, ոչ միայն
տեղային Առաջնորդին, այլ խաւարասէր
աղայներին մի քանիսին:

Նոյն միջոցին իրիլլէրն զլիւսում ծա-
գում է մի միտք վարդապետ ձեռնադրուե-
լու, որպէս զի այդ միջոցով կարողանայ
իւր զաղափարները տարածել ամբողջ մէջ:
Իւր այդ դիտաւորութիւնը իրագործեց
իրիլլէրն 1854 թ. իսլ. փետրվարի 14-ին
Գաթրիլլէ արքեպիսկոպոսից ձեռնադրուե-
լով վարդապետ Վարազ յ վանքի միաբա-
նութեան վերա:

Ինչ գրութեան մէջ էին այն ժամանակ
մեր եկեղեցականները, մեր՝ արեղայները
և մեր վանքերը Վասպուրականի և Տարսնի
կողմերում Հայաստանի այդ երկու լայնա-
տարած նահանգները մինչև այսօր ունեն
իւրեանց մէջ հայերի աւելի բազմաթիւ
ազգաբնակչութիւն, քան թէ փոքր Ասիայի
այլ գաւառներում: Այստեղ ամբողջու-
թեամբ սահմանուած ազգային յիշատա-
կարանները ամեն մի ըսյալափոխում հան-
գիստանում են Հայաստանի փառաւոր ան-
ցեալը: Վանայ ծովակի լիզլիլլէրում, ձո-
րերի մէջ, բլուրների վերա հանդիպում
են հոյակապ վանքեր, որք լի են ճգնա-
ւորներով և արեղայներով: Այդ ծովերը,
որք իւրեանց կեանքը նուիրել են Սաղմո-
սին և Նարեկին, դուրս են գալիս իւր-
եանց բունեղից այն ժամանակ միայն, երբ
պէտք էր վանքապատկան կաթոնների
արդիւնքը հաւաքել, կամ թեմերից հօգե-
ւոր պտուղը ստանալ: Այնուհետև նոցա
ժողովրդի մէջ չէին մտնում, այլ ազգի
արծաթէն էին վայելում և նորա համար ա-
ղօթում էին...: Վանքերի մէջ վարդա-
պետների խաբեբայութիւնը հասել էր վե-
րին աստիճանի կիստոտութեան, Նոցա
պահում էին իւրեանց մօտ մինչև անգամ
կախարդներ-ընկաւոր կոչուած մի տեսակ
խաղեր իրիլլէրն ամբողջ արքայազան,
որք ուրիշ գնալով զանազան խաղերայ գու-
շակութիւններ էին անում, չարժում էին
ուսումնասիրների սնահաւատութիւնը և
դուրս էին քարշում նոցանից աւելի ար-
ծաթ:

Իրիլլէրն ուսալին եղաւ, որ իւր օ-
րինակով ցոյց տուեց, թէ վարդապետնե-
րի պաշտօնը չէ այն, որ վանքերի խորհե-
րում ազգի փողով իւրեանց փորը պարար-
տացնեն: Նա հանդէս դուրս եկաւ որպէս
ժողովրդի բարեկամ և նորա գործիչ:

Իրիլլէրն աւալին եղաւ հայոց արեղա-
ների մէջ, որ թողնելով վանքը և Ալլախա-
ւուրի երեւակայական առապիւրաբանու-
թիւնը, սկսաւ եկեղեցու բեմից քարոզել
ժողովրդի աւօրեայ կեանքի՝ նորա պի-
տոյների մասին, յորդորել նորան դէպի
ուսում, արհեստ և գիտութիւն: Նորա
աւտենալսուութիւնները նշանաւոր էին իւր-
եանց ջերմ, ազգու և գրգռիչ բնաւորու-
թեամբ, որք միշտ քաղում էին դէպի Աս-
տուծոյ տաճարը հարիւրաւոր խորհրդի
խումբը: Նորա քարոզների մէջ չէին յիշ-
վում Եղիլլէր մարգարի թօղիկ ձգնաւորի
և Սիւքանիսոս միայնակացի անունները:
Հայրը, Արամը, Արշակունիքը, բոլոր յա-
րութիւն էին աւելի քրիստոնէական տա-
ճալի մէջ:

Բայց իրիլլէրն, որպէս ամեն մի հա-
սարակական իթաճ կազմակերպութեան
բարեկարգիչները, չուտով ստացաւ իւր-
եան թշնամիների բազումութիւն, որոց մէջ
զլիւսաւոր տեղն էր բռնում կղերը և Վա-
նից հալածուեցաւ: Բայց նորա երկաթի
ամրութեամբ տոկուն բնաւորութիւնը եր-
բէք չը յուսահատուեցաւ: Նա կրկին դի-
մեց դէպի Կ. Պոլիս, որ իւր նպատակների
իրագործման օջախն էր համարում: Խա-
կոյն այնտեղ իրիլլէրն նշանակվում է քա-
րոզիչ Ս. Երուսաղէմի Սուրբ Խաչ եկեղեցում,
և իւր մի տարուանը ստացած արդիւնքով
և իւր ընտել բարերարների օժանդակու-
թեամբ՝ գնում է Արապեանի տարաւնից
մի հնաճ մամուլ, և 1855 թ. իսլ. սկսում է
հրատարակել «Ռոմիւ Վասպուրական» ա-
նունով ամսաթերթը:

Իրիլլէրն աւալին եղաւ հայերի մէջ,
որ պատաւելով եկեղեցականի նեղաբեղա-
յական շրջանը, հանդէս դուրս եկաւ որ-
պէս պուլլիկիտ:

